

32 347

Interparlementaire conferentie verbetering controle en verantwoording van Europese financiële middelen

Nr. 1

VERSLAG VAN EEN INTERPARLEMENTAIRE CONFERENTIE

Vastgesteld 25 maart 2010

Op 28 en 29 januari 2010 heeft de commissie voor de Rijksuitgaven, in samenwerking met de commissie voor Europese Zaken, alsmede in samenwerking met de commissie Financiën uit de Eerste Kamer, een interparlementaire conferentie georganiseerd over: «Improving National Accountability of EU funds». De conferentie vond plaats in de Oude Zaal van de Tweede Kamer. Aan de conferentie namen delegaties deel uit 20 landen.

Een stuurgroep, bestaande uit de leden Aptroot (delegatieleider, VVD), Mastwijk (CDA), Vos (PvdA), Blok (VVD), Weekers (VVD) en Bashir (SP) heeft de conferentie georganiseerd. De stuurgroep werd ambtelijk ondersteund door E.A.J. Groen en J.F.P.M. van de Wiel, respectievelijk griffier en adjunct-griffier van de commissie voor de Rijksuitgaven, J.I. Petter, adjunct-griffier van de vaste commissie voor Europese Zaken en M. Rotermundt, commissieassistent van de commissie voor de Rijksuitgaven. De stuurgroep dankt de ambtelijke diensten van de Kamer die aan het welslagen van de conferentie hebben bijgedragen, in het bijzonder Bureau Evenementen, de dienst Communicatie en het Restaurantbedrijf.

Doel van de conferentie was om samen met gelijkgezinde parlementen stappen voorwaarts te maken om te bereiken dat nationale parlementen meer gezamenlijk optrekken om de nationale controle en verantwoording van EU fondsen op een aanvaardbaar niveau te krijgen.

De conferentie bouwt voort op het werkbezoek dat een delegatie uit de commissie voor de Rijksuitgaven op 10 en 11 maart 2008 bracht aan Europese instellingen (Kamerstuk 31 465, nr. 1) en is opgenomen in het werkprogramma 2009–2011 van de commissie (Kamerstuk 31 597, nr. 1).

Een overzicht van het volledige programma van de interparlementaire conferentie en de slotverklaring zijn als bijlage bij dit verslag gevoegd. Dit verslag geeft een samenvatting van de diverse inleidingen (Luigi de Magistris, Josef Bonnici, Frans de Nerée tot Babberich en Gijs de Vries) en beknopte beschrijving van de belangrijkste thema's, die tijdens de conferentie aan de orde zijn geweest:

1. Nationale verklaringen en Annual Summaries
2. Vereenvoudiging van regelgeving
3. Versterken van Rekenkamers in de lidstaten
4. Fraudebestrijding

De voorzitter van de delegatie,
Aptroot

De griffier van de delegatie,
Groen

Achtergrond Interparlementaire conferentie

Op 28 en 29 januari 2010 zijn vertegenwoordigers van 20 parlementen uit lidstaten van de Europese Unie, het Europees Parlement, de Europese Commissie, de Europese Rekenkamer, de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) en de Nederlandse en Duitse Rekenkamer bij elkaar gekomen in een interparlementaire conferentie te Den Haag om te discussiëren over de nationale controle en verantwoording van EU fondsen in de lidstaten van de Europese Unie.

Ter voorbereiding op de conferentie hebben alle deelnemers een discussiepaper ontvangen met daarin achtergrondinformatie en zeven centrale vragen. Op basis van de door delegaties vooraf verstrekte antwoorden op die vragen is een zogeheten room document opgesteld. Dit document heeft als basis gediend voor de discussie tijdens de conferentie.

Het room document, de inleidingen en discussies tijdens de conferentie hebben tezamen input geleverd voor een slotverklaring die door de aanwezige vertegenwoordigers is vastgesteld. Deze verklaring geeft de belangrijkste conclusies van de conferentie weer (zie bijlage 2).

Inleiding door de heer Luigi de Magistris, voorzitter van de Commissie begrotingscontrole van het Europees Parlement

Er zijn veel onregelmatigheden en schendingen vast te stellen met betrekking tot de Structuurfondsen en het Cohesiefonds. Bij aanbestedingen is in het bijzonder de zogeheten witteboordencriminaliteit een probleem, aldus de heer de Magistris. Zo zijn er aanwijzingen dat er sprake is van georganiseerde criminaliteit met betrekking tot EU-financiering. Mede daarom zou het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) zijn reikwijdte en werkingssfeer uit moeten breiden en zou het bureau meer onafhankelijk van de EU moeten kunnen opereren. De Europese Commissie scherpt de controle aan, de vraag is of dit daadwerkelijk een vermindering van fraude zal opleveren? Europa heeft ook behoefte aan effectieve, onafhankelijke onderzoeken op dit terrein. De lidstaten zouden verplicht moeten worden om meer samen te werken met OLAF, de Europese Unie, met Eurojust en Europol.

Ook is er aandacht nodig voor mogelijke consequenties voor de lidstaten die herhaaldelijk de regels overtreden en voor de lidstaten waar er bewijs is van ernstige fraude, corruptie en infiltratie door de georganiseerde misdaad. Als belangrijke bijdrage aan het juiste gebruik van EU-fondsen, zegt voorzitter Magistris van de commissie begrotingscontrole van het Europees parlement toe, de transparantie en rechtmatigheid te zullen verbeteren.

Inleiding door professor Josef Bonnici, de Europese Rekenkamer

Het Verdrag van Lissabon (en voorgaande Europese Verdragen) verplicht de Europese Rekenkamer een jaarlijkse betrouwbaarheidsverklaring (DAS) af te geven. Deze verklaring geeft een beoordeling van de betrouwbaarheid van de Europese Commissie-jaarrekeningen en bevat een advies per verschillende soort van uitgaven. Het geeft echter geen oordeel per lidstaat, prof. Bonnici wijst er op dat de Europese Rekenkamer hiervoor geen middelen heeft.

De Europese Rekenkamer onderzoekt de rechtmatigheid en regelmatigheid van de onderliggende transacties, dat wil zeggen de mate waarin de EU-uitgaven terecht zijn gependend. De afgelopen vier jaar is er vooruitgang geboekt: op enkele beleidsterreinen zijn onaanvaardbaar hoge foutpercentages gedaald. Echter, een derde van de begroting kent nog steeds een hoog niveau van onrechtmatig- en onregelmatigheid.

Meer dan de helft (53%) van alle EU-uitgaven kent een foutenpercentage dat hoger is dan 2%, de politieke vraag is of dit acceptabel is. Prof. Bonnici wijst erop dat meer dan 80% van de EU-begroting betrekking heeft op subsidies die worden verleend op basis van individuele aanvragen en die worden ingediend door veel en uiteenlopende begunstigen. De uitgaven zijn via het systeem van gedeeld beheer (door lidstaten) onderworpen aan EU regels. Deze regels, die worden toegepast via implementatie van vele verschillende beleidsprogramma's in de 27 lidstaten, zijn complex. Wanneer het budget van de EU echter niet in overeenstemming met EU-regels kan worden toegewezen kan het gehele systeem instabiel worden.

Uit de samenvatting van de betrouwbaarheidsverklaring over 2008 bleek dat er in de lidstaten nog veel moet worden gedaan om de toezicht- en controlesystemen te verbeteren. Deze worden in de meeste uitgavengebieden als slechts gedeeltelijk effectief beschouwd. Echter, het foutenpercentage voor de posten landbouw en natuurlijke hulpbronnen (45–50% van de totale EU-begroting) wordt voor het eerst aanvaardbaar geacht. Het grootste probleemgebied betreffen de fondsen, die worden uitgevoerd onder gedeeld beheer met de lidstaten. Voor deze cohesiefondsen is de huidige foutenmarge ten minste 11%.

De Europese Rekenkamer acht het cruciaal dat de toezicht- en controlesystemen worden verbeterd op nationaal, regionaal en lokaal niveau. De nationale rekenkamers hebben hun eigen mandaat en hun eigen verantwoordelijkheden met betrekking tot de nationale fondsen. Het is daarom belangrijk om een basis te leggen voor nauwere samenwerking tussen de Europese Rekenkamer en de nationale rekenkamers, met inachtneming van hun wederzijdse onafhankelijkheid

Inleiding door de heer Frans de Nerée tot Babberich, lid van het Nederlandse parlement

De Europese Unie is de enige organisatie die voor een periode van 15 jaar geen positieve accountancy goedkeuring voor zijn jaarrekening heeft ontvangen, zonder dat iemand hier verantwoordelijkheid voor heeft genomen. En hoewel verbeteringen zijn aangebracht, voornamelijk op het gebied van landbouwfondsen, is de huidige situatie onmogelijk uit te leggen aan de EU-burgers. De huidige organisatie van EU-fondsen laat veel te wensen over in termen van efficiëntie, effectiviteit en verantwoording. Van alle EU-middelen wordt 80% besteed in en door de lidstaten onder gedeeld beheer.

De heer de Nerée tot Babberich wijst erop dat de politieke bewustwording van het probleem echter hoog is en de nationale verantwoording over EU-financiering zal dan ook moeten worden verbeterd. Uitgegeven EU-middelen op nationaal niveau worden het beste beheerd en gecontroleerd door nationale en regionale autoriteiten. Desbetreffende nationale rekenkamers en parlementsleden moeten dan ook deze nationale en regionale overheden controleren.

In de zogeheten Annual Summaries, een verplichting voor lidstaten onder het huidige Financieel Reglement, ontbreken elementen die het instrument meer geschikt zouden maken om het politiek van toepassing te laten zijn voor alle EU-uitgaven. Niet alle lidstaten publiceren hun jaarlijkse overzichten en niet alle jaarlijkse overzichten bevatten dezelfde elementen. Een alternatief is de zogeheten «nationale verklaring». Het doel van een nationale verklaring is de Europese Commissie en de Europese Rekenkamer van een echt betrouwbaar document te voorzien. Tegelijk is het een instrument voor de nationale parlementen om betrokken ministers ter verantwoording te kunnen roepen.

De nationale verklaring (Lidstaatverklaring) die Nederland afgeeft is een politiek document dat is ondertekend door alle bevoegde ministers en betrekking heeft op alle EU-uitgaven. De verantwoordelijke ministers

ondertekenen het document na grondig onderzoek van de EU-financiering en projecten. Het hele proces wordt nauwlettend gevolgd door de Algemene Rekenkamer.

Het uiteindelijke document is een politiek document, geen technische samenvatting van de uitgevoerde audits. De nationale verklaring moet dan ook alle noodzakelijke elementen bevatten om de relevante actoren ter verantwoording te kunnen roepen. Transparantie werkt daarbij als een stimulans tot verbetering van de verantwoording van EU-uitgaven. De Annual Summaries zouden dan ook openbaar moeten zijn.

Twee aspecten van de EU-wetgeving op de 2010-agenda zijn de herziening van het Financieel Reglement en het Interinstitutioneel Akkoord.

Daarnaast is ook een vereenvoudiging van de begroting en budgettaire procedures en -regels essentieel. Nationale rekenkamers moeten alle middelen en instrumenten die zij nodig achten tot hun beschikking hebben en moeten volledig onafhankelijk functioneren. Als goede voorbeelden in de lidstaten op een gestructureerde manier zouden worden geïdentificeerd en vervolgens beloond, dan zou dat ook de Europese Rekenkamer en de Europese Commissie toestaan om meer aandacht en middelen te besteden aan die regio's van lidstaten waar grote problemen bestaan.

Inleiding door de heer Gijs de Vries, lid van de Algemene Rekenkamer

In de gehele Europese Unie verwachten burgers dat hun regering de publieke middelen prudent, effectief en in overeenstemming met de wet besteden. Beschuldigingen van corruptie en financieel wanbeheer hebben het vertrouwen ondermijnd in de overheid op zowel nationaal- als op EU-niveau. Aangezien ongeveer 80% van EU-middelen wordt beheerd door de EU-lidstaten, in samenwerking met de Europese Commissie, delen de EU-lidstaten ook de verantwoordelijkheid voor de verbetering van de huidige situatie. Dit betekent, aldus de heer de Vries, dat de desbetreffende parlementen, die de nationale regeringen ter verantwoording roepen, dan ook de mogelijkheid hebben de rechtmatigheid, regelmatigheid en de doeltreffendheid van de EU-uitgaven in de lidstaten te verbeteren.

De afgelopen jaren heeft de Europese Commissie een aantal nuttige initiatieven genomen en heeft de Europese Rekenkamer verbeteringen gezien in de uitvoering van de begroting. Daarnaast zijn enkele verbeteringen aangebracht door de nationale autoriteiten zelf. In 2008 zijn door vier lidstaten nationale verklaringen afgegeven en enkele andere lidstaten overwegen soortgelijk initiatieven. Alle lidstaten geven de (verplichte) Annual Summaries af, hiervan worden er maar drie openbaar gemaakt. De nationale rekenkamers voeren daarbij meer audits en controles uit, maar hoewel er vooruitgang wordt geboekt, blijven er grote uitdagingen. Parlementen moeten juist worden geïnformeerd. Instrumenten zoals de nationale verklaring of de Annual Summaries kunnen dan bijzonder nuttig zijn voor de verbetering van de noodzakelijke transparantie en verantwoordingsplicht aan de nationale parlementen. Het is echter wel van belang de verschillen (zoals eerder al aangegeven) tussen deze instrumenten te benoemen. Ze verschillen ten aanzien van hun status, inhoud en betrouwbaarheid.

Lidstaatverklaringen zijn openbare documenten, beschikbaar voor de nationale parlementen en de burgers. Slechts enkele regeringen hebben hun Annual Summaries gepubliceerd en voorgelegd aan de nationale parlementen. Nationale verklaringen geven zekerheid over de rechtmatigheid en regelmatigheid van de onderliggende transacties van de EU-uitgaven en overboekingen. De Annual Summaries geven niet die zekerheid, zij geven slechts een samenvatting van de beschikbare verantwoordingsdocumenten en audits op nationaal niveau.

Het Europees Parlement heeft de Europese Commissie herhaaldelijk verzocht om het gebruik van de nationale verklaring door lidstaten te bevorderen, hoewel een aantal lidstaten zeer terughoudend is. Toch moet publieke verantwoording een verplichting zijn, geen kwestie van keuze. De verplichting tot afgifte van een nationale verklaring en deze te laten controleren door relevante instellingen moet worden opgenomen in het Financieel Reglement. In de tussentijd kan transparantie en verantwoording worden versterkt indien de lidstaten het eens worden over het openbaar maken van de Annual Summaries.

Sommigen hebben betoogd dat de beste manier om de Europese Rekenkamer in staat te stellen om te komen tot een positieve betrouwbaarheidsverklaring een verhoging van het aanvaardbaar foutenpercentage is.

Het is weliswaar een sterk argument om te stellen dat controlekosten in verhouding dienen te staan tot de baten van de controles. Toch is een waarschuwing hierbij aan de orde. De kosten van de controle van de EU-begroting hangen in grote mate af van de aard van de onderliggende regelgeving. Hoe groter de complexiteit van de regels, des te hoger waarschijnlijk de kosten van de controle. Daarom moeten inspanningen worden gericht op de vereenvoudiging van de regelgeving op Europees niveau en de verbetering van de controlesystemen op nationaal niveau, in plaats van op het vergroten van de toelaatbare niveaus van fouten.

De heer de Vries wijst erop dat aandacht overigens niet alleen nodig is voor de rechtmatigheid en regelmatigheid van de EU-uitgaven, ook voor de doeltreffendheid van de uitgaven. Veel tijd en moeite wordt geïnvesteerd in de verbetering van de voorwaarden tot afgifte van een positieve DAS door de Europese Rekenkamer, en terecht. Verbetering van de rechtmatigheid en regelmatigheid van de onderliggende verrichtingen moet een prioriteit blijven voor zowel de instellingen van de Europese Unie als voor de nationale autoriteiten. Publieke uitgaven moeten echter ook effectief zijn. De Europese Rekenkamer mag worden geprezen voor de toenemende aandacht die het besteedt aan doelmatigheidscontroles van het EU-beleid en de rol van de Europese Commissie daarbij. De nationale audit instituties hebben van hun kant de controle uitgevoerd op de implementatie van bepaald EU-beleid op het nationaal niveau.

Veel controle instanties in Europa ervaren dat ze zowel voor hun parlementen als burgers een toegevoegde waarde hebben door gezamenlijke of parallelle controles uit te voeren op die terreinen waar het nationale beleid en het EU-beleid elkaar raken. Gecoördineerde audits helpen de controle instanties om goede praktijken te inventariseren en van elkaar te leren.

Een gevolg van Europese integratie is dat de legitimiteit van lidstaten onlosmakelijk verweven is met de legitimiteit van de Europese Unie. Democratische verantwoording met betrekking tot de begroting van de Europese Unie moet daarom zowel op Europees niveau als op het niveau van de lidstaten worden uitgeoefend. Nationale- en Europese instellingen moeten samenwerken, met respect voor elkaars rollen en verantwoordelijkheden, maar met het gemeenschappelijke doel van bescherming van het algemeen belang.

Belangrijkste elementen uit de discussies tussen de delegaties

Op basis van de gegeven inleidingen en de daarop volgende discussies zijn de volgende punten, geclusterd per thema, weer te geven:

1. Nationale verklaringen en Annual Summaries

- De noodzaak een gemeenschappelijke audit methodologie vast te stellen en een gemeenschappelijke methodologie voor nationale verklaringen.

- Het onderscheid tussen de politieke en technische kwesties van verantwoording.
- Als de kwestie van nationale verklaringen via de nationale parlementen zal lopen, kan dit een probleem zijn voor sommige lidstaten.
- De Annual Summaries als instrument voor controle zouden moeten worden versterkt.

2. Vereenvoudiging van regelgeving ten behoeve van effectiviteit, efficiëntie en rechtmatigheid

- Transparantie.
- De kwaliteit, efficiëntie en effectiviteit van de EU-uitgaven.
- De correcte werking van de nationale controlesystemen.
- De beperkte middelen van de Europese Commissie om druk op nationale parlementen te zetten.
- Het belang van lidstaten die in overeenstemming met EU-regelgeving opereren, met betrekking tot het beheer van EU-fondsen, en de noodzaak voor lidstaten om ter verantwoording geroepen te kunnen worden door de nationale parlementen en de verplichting om informatie te verschaffen aan de EU.
- Noodzaak voor onderhandelingen over eenvoudiger regelgeving, wijziging van de bestaande regelgeving of de toepassing van bestaande regels in een meer vereenvoudigde of meer operationele wijze.
- De complexe aard van de meerjarige aanpak van de EU-financiering.
- De mogelijkheid van het belonen van goed financieel beleid en best practices in plaats van het opleggen van voorwaarden voor projecten.
- Projecten via de Cohesie- en Structuurfondsen zouden toegevoegde waarden voor de EU moeten hebben, er moet geen sprake zijn van «soft money» zonder duidelijk toegevoegde waarde.
- Cohesie- en Structuurfondsen vertegenwoordigen 35–40% van de EU-begroting, met een foutenmarge van ten minste 11% in 2009. Controversieel was een voorstel om de Europese structuurfondsen te beperken tot grensoverschrijdende projecten met een reële toegevoegde waarde, en in plaats daarvan geld te geven aan arme landen, zoals nu gebeurt door middel van directe begrotingsondersteuning van nationale en regionale overheden en niet via de EU fondsen
- De behoefte aan een stabiele infrastructuur die effectief is, maar minder bureaucratisch.
- De noodzaak om ervoor te zorgen dat daadwerkelijk alle EU-gelden worden aangewend, en efficiënt worden gebruikt.

3. Versterken van Rekenkamers in de lidstaten

- Het belang van versterking van de rekenkamer in alle lidstaten.
- De noodzaak van onafhankelijke en autonome controle instellingen.
- Het onderscheid tussen de nationale controle organen, die de rechtmatigheid en regelmatigheid controleert en goede voorbeelden adresseert, en de parlementen die verantwoordelijk zijn voor de politieke controle.
- De complexe aspecten van de controle op aanbestedingen te wijten aan de verschillende aanbestedingsprocedures in de lidstaten.

4. Fraudebestrijding

- De onvoldoende bereidheid van sommige lidstaten te reageren op bevindingen van OLAF.
- De mogelijkheid van het opleggen van sancties aan lidstaten die niet voldoende controle waarborgen ten aanzien van fraude.

- De noodzaak van collectieve actie om fraude en de criminele systemen bij EU fondsen te bestrijden.
- De mogelijkheid van het veranderen van een low-trust-systeem naar een high-trust-systeem met minder ex-ante controle, betere controle achteraf, en hogere straffen daar waar onregelmatigheden worden vastgesteld.
- Onafhankelijk van welk systeem wordt gekozen voor de cohesiefondsen, rechtstreeks via de overheid of via hen aan eindgebruikers, is het essentieel om te controleren of de middelen goed worden besteed en effectief.
- Tegengaan van de mogelijkheden tot fraude in verband met overheidsopdrachten;
- Het concept van aanpassing van de toelaatbare foutenmarge is geen short cut tot verbetering.

De deelnemers hadden geen overeenstemming over de doeltreffendheid en ontwerp van de Nationale verklaringen.

De conferentie verklaring

De definitieve verklaring is een weergave van de discussies en standpunten zoals uitgesproken tijdens de interparlementaire conferentie. Het is geen gedetailleerde, juridisch bindende verklaring; het geeft simpelweg de gangbare mening weer dat een politieke boodschap moet worden verstuurd en dat de kwestie serieus wordt genomen. De verklaring benadrukt het belang van de controle door nationale parlementen, en noemt de Annual Summaries als een controle instrument dat moet worden verbeterd op Europees niveau via het wijzigen van het Financieel Reglement.

BIJLAGE 1

PROGRAMMA

Donderdag 28 januari 2010

Locatie	<i>Tweede Kamer der Staten-Generaal, Binnenhof 1A</i>
15.45	Aankomst van delegaties en registratie
16.30 -18.00 h	Tour door Parlementsgebouwen
18.15 h	Welkomstwoord
18.45 -20.45 h	Diner, Tweede Kamer der Staten-Generaal, «Rooksalon»

Vrijdag 29 januari, ochtendprogramma

Locatie	<i>Tweede Kamer der Staten-Generaal, Binnenhof 1A</i>
08.45	Aankomst van delegaties en registratie
09.30- 9.45 h	Opening door vicevoorzitter Tweede Kamer, dhr. Ten Hoopen
09.45- 12.15 h	Accountability in Europe <ul style="list-style-type: none">• Introductie door EP- voorzitter CoCoBu, dhr. De Magistris• Introductie door Europese Rekenkamer, Prof. Bonnici• Standpunten van delegaties• Conclusie n.a.v. discussies door de voorzitter van de conferentie
12.15- 12.30 h	Introductie door lid van Nederlands parlement, dhr. De Nerée tot Babberich
12.30	Groepsfoto
12.35- 13.45 h	Lunch, Tweede Kamer der Staten-Generaal, «Rooksalon»

Vrijdag 29 januari, middagprogramma

Locatie	<i>Tweede Kamer der Staten-Generaal, Binnenhof 1A</i>
14.00–15.30 h	Perspectives in the member states <ul style="list-style-type: none">• Introductie door Algemene Rekenkamer, dhr. De Vries• Standpunten van delegaties• Conclusie n.a.v. discussies door de voorzitter van de conferentie
15.30–15.45 h	Kleine pauze

15.45–17.00 h	Presentatie van de conclusies en conferentie verklaring door voorzitter van de conferentie; afsluiting van de conferentie
17.00–18.00 h	Borrel
18.00 h	Vertrek delegaties

CONFERENCE STATEMENT BY THE INTERPARLIAMENTARY CONFERENCE¹ ON «IMPROVING NATIONAL ACCOUNTABILITY OF EU FUNDS», THE HAGUE 28–29 JANUARY 2010

1. The Interparliamentary Conference agrees that the role of Member States and national parliaments is crucial in the process of improving accountability of EU funding. Around 80% of the EU budget is implemented in «shared management». According to the European Court of auditors in its latest report, most of the errors identified in EU funding continue to occur at Member State level. In addition, in view of the subsidiarity principle, national authorities are best equipped for the daily management of these funds, and national authorities should therefore be primarily held accountable.
2. Regarding the accountability of EU funding, the Interparliamentary Conference agrees that comprehensible, clear and transparent budget procedures and control procedures on a national level lead to greater legitimacy of the EU in general and EU spending in particular.
3. The Interparliamentary Conference underlines the principle of subsidiarity and recommends that national policy instruments be implemented or strengthened, to contribute to the improvement of the control and management of EU expenditure in Member States.
4. More importantly, the new EU Financial Regulation, to be amended in 2010, should contain improvements to the Annual Summary. In addition, a simplification of EU legislation on procedures and rules connected to the implementation of EU funds will reduce error rates.
5. To be effective, the Interparliamentary Conference agrees that instruments used for the management and accountability of EU funding, must give evidence of a sound audit basis, allow scrutiny by national parliaments, and allow verification by national supreme audit institutions. Preferably, these instruments should be made public and shall contain elements of a common EU framework in order to make comparisons and identify «best practices».
6. The Interparliamentary Conference observes that political commitment by all relevant actors within Member States is a necessary condition for the efficient use of both national and EU resources, and for the achievement of the full potential from their use.
7. National parliaments shall strive to translate its political commitment into national policies that have a positive effect on the management and control of EU funding.
8. Notwithstanding the fact that scrutiny by national parliaments of the allocated funds helps strengthen transparency and accountability in the management of public finances, the range of budgetary powers delegated to national parliaments differs across Member States. Taking account of this, and sharing the understanding that the implementation of the Lisbon Treaty since 1 December 2009 empowers national parliaments with respect to the topic under consideration, the Interparliamentary Conference reaffirms the political will to contribute to the efficient and sound spending of EU funds in all Member States.

¹ Hosted by the Dutch national parliament, national Members of Parliament from the following countries were represented at the Conference: Austria, Belgium, Bulgaria, Denmark, Estonia, Finland, Greece, Hungary, Ireland, Latvia, Lithuania, Luxemburg, Malta, Poland, Portugal, Romania, Slovakia, Spain, Sweden, The Netherlands. Observers to the Conference represented the following institutions: The European Commission, The European Parliament, The European Court of Auditors, the Netherlands Supreme Court of Auditors, The Organization for Economic Cooperation and Development, The German Supreme Court of Auditors and The Netherlands Ministry of Finance. Key note speakers to the conference were: Mr Luigi De Magistris (Chair of the Budget Control Committee of the European Parliament), Prof. Josef Bonnici (Member of the European Court of Auditors), Mr Frans de Nerée tot Babberich (Member of the Dutch Parliament) and Mr Gijs de Vries (Board Member of the Dutch Supreme Court of Audit).